

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Δώδεκα

Jeff Pippenger
2025-12-17

Αριθμός Δώδεκα

Η επιθυμία μου είναι να εκθέσω την προφητική μαρτυρία του Ιωήλ κατά τέτοιο τρόπο, ώστε η μαρτυρία του Ιωήλ να μπορεί να αναγνωρισθεί σε όσα ο Πέτρος έλεγε και έκανε κατά την Πεντηκοστή. Είμαι βέβαιος ότι η Βίβλος είναι σαφής ως προς το τι έκανε και τι έλεγε ο Πέτρος κατά την Πεντηκοστή, αλλά επιδιώκω να κατανοήσω τι προφητικώς προεικόνιζε ο Πέτρος στην ιστορία της όψιμης βροχής, όταν εξέθετε το μήνυμα της Πεντηκοστής με όρους εκπληρώσεως του βιβλίου του Ιωήλ.

Ο Πέτρος είναι σύμβολο του υπολοίπου λαού του Θεού και απεικονίζεται όχι μόνο κατά την Πεντηκοστή, αλλά και στην Καισάρεια Φιλίππου, στο Κατά Ματθαίον 16. Η Καισάρεια Φιλίππου βρίσκεται στα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε του Δανιήλ ένδεκα, τρία εδάφια τα οποία εκθέτουν μια μάχη που εκπληρώθηκε αρχικά κατά την ιστορική περίοδο όταν η Καισάρεια Φιλίππου ονομαζόταν Πάνειον. Τα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε προηγούνται του εδαφίου δεκαέξι, το οποίο προσδιορίζει τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το εδάφιο δέκα προσδιορίζει την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989. Τα εδάφια δέκα έως δεκαέξι του Δανιήλ ένδεκα αντιπροσωπεύουν την περίοδο από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής, και εκείνη η περίοδος είναι η «κρυμμένη ιστορία» του εδαφίου σαράντα του ίδιου κεφαλαίου.

Η Κρυμμένη Ιστορία με ΕΝΤΟΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

1798

Και ἐν τῷ καιρῷ τοῦ τέλους ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου θέλει ἐμβολήσῃ κατ' αὐτοῦ·

1989

Ἄλλ' οἱ υἱοὶ αὐτοῦ θέλουσιν ἐξεγερθῆ, καὶ θέλουσι συναθροίσαι πλῆθος μεγάλων δυνάμεων· καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ θέλει ἐλθεῖ κατ' αὐτοῦ ὡς λαῖλαψ, μετὰ ἀρμάτων καὶ μετὰ ἰπέων καὶ μετὰ πολλῶν πλοίων· καὶ θέλει εἰσέλθει εἰς τὰς χώρας, καὶ θέλει ἐπισωρεύσει καὶ διαβῆ· καὶ εἷς θέλει βεβαίως ἐλθεῖ, καὶ ἐπισωρεύσει, καὶ διαπεράσει· τότε θέλει ἐπιστρέψει, καὶ θέλει ἐξεγερθῆ, ἕως τοῦ ὀχυρώματος αὐτοῦ.

2014 ἡ μάχη τῆς Ῥαφίας

Καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου θὰ κινηθῆ ἀπὸ θυμόν, καὶ θὰ ἐξέλθῃ καὶ θὰ πολεμήσῃ μετ' αὐτοῦ, δηλαδή μετὰ τοῦ βασιλέως τοῦ βορρᾶ· καὶ ἐκεῖνος θὰ παρατάξῃ μέγα πλῆθος· ἀλλὰ τὸ πλῆθος θὰ παραδοθῆ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ. Καὶ ὅταν ἀφαιρέσῃ τὸ πλῆθος, ἡ καρδία αὐτοῦ θὰ ὑψωθῆ·

καὶ θὰ καταβάλλῃ μυριάδας πολλὰς· ἀλλ' οὐχὶ διὰ τοῦτο θὰ ἐνισχυθῆ.

Ἡ μάχη τοῦ Πανείου (Καισάρεια Φιλίππου)

Διότι ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ θὰ παρατάξῃ πλῆθος μεγαλύτερον τοῦ προτέρου, καὶ βεβαίως θὰ ἔλθῃ μετὰ τινὰ ἔτη μετὰ μεγάλης στρατιᾶς καὶ μετὰ πολλῶν πλούτων.

Καὶ ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις πολλοὶ θὰ ἐγερθοῦν ἐναντίον τοῦ βασιλέως τοῦ νότου· καὶ οἱ ληστὰι τοῦ λαοῦ σου θὰ ὑψώσουν ἑαυτοὺς διὰ νὰ στηρίξουν τὸ ὄραμα· ἀλλὰ θὰ πέσουν.

Καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ θὰ ἔλθῃ, καὶ θὰ ἐγείρῃ προχώματα, καὶ θὰ κυριεύσῃ τὰ ὀχυρότατα τῶν πόλεων· καὶ οἱ βραχίονες τοῦ νότου δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀντισταθῶσιν, οὔτε ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς αὐτοῦ, καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ δύναμις νὰ ἀντισταθῆ.

Ὁ νόμος τῆς Κυριακῆς στὶς ΗΠΑ

Ἀλλ' ἐκεῖνος που ἐρχεται ἐναντίον τοῦ θὰ πράξῃ κατὰ τὸ ἴδιον θέλημά του, καὶ «κανεῖς δὲν θὰ σταθεῖ» ἐμπρὸς του· καὶ «θα σταθεῖ» ἐν τῇ γῇ τῇ ἐνδοξῇ, ἡ ὁποία διὰ τῆς χειρὸς αὐτοῦ θὰ καταναλωθεῖ. Θα εἰσέλθῃ ἐπίσης εἰς τῇ γῇ τὴν ἐνδοξῇ, καὶ πολλὰς χώρες θὰ ανατραποῦν· ἀλλὰ αὐτὲς θὰ διαφύγουν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, δηλαδὴ ὁ Εδῶμ, καὶ ὁ Μωάβ, καὶ οἱ ἐξέχοντες ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμμών. Θα ἐκτείνει ἐπίσης τῇ χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὶς χώρες· καὶ ἡ γῇ τῆς Αἰγύπτου δὲν θὰ διαφύγῃ. Δανιήλ 11:40, 10–16, 41, 42.

Ὅταν ὁ Πέτρος βρίσκεται προφητικῶς στὴν Καισάρεια Φιλίππου (Πάνειον), καὶ ἡ Πεντηκοστή εἶναι ὁ καιρὸς τῆς ὀψιμῆς βροχῆς, τούτο τὸν τοποθετεῖ στὴν «κρυμμένη ἱστορία» τοῦ εδαφίου σαράντα. Προτίθεμαι νὰ ἐξετάσω τὸν παρόντα Ουκρανικὸ Πόλεμο, ὁ ὁποῖος παριστάνεται στὸ ἐδάφιο ἑνδεκά του κεφαλαίου ἑνδεκά, καὶ τὸν ἐπερχόμενον πόλεμο τοῦ Πανείου τῶν εδαφίων δεκατρία ἕως δεκαπέντε, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ στὸν Τρίτο Παγκόσμιον Πόλεμο, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα μετὰξὺ τοῦ 1989 καὶ τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς· ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος προσδιορίζουμε τὴν ἱστορία τοῦ τρίτου ἀγγέλου ἀπὸ τὶς 22 Ὀκτωβρίου 1844 ἕως τὸν σχηματισμὸ μίας νομικῆς ἐκκλησίας τὸ 1863.

Ἡ γραμμὴ ἀπεικονίζει τὴν ἀφίξη τοῦ τρίτου ἀγγέλου στὶς 9/11 (1844) ἕως τὸν κυριακάτικο νόμο (1863). Ὁ κυριακάτικος νόμος προτυπώθηκε ἀπὸ τὴ Διακήρυξη τῆς Χειραφέτησης, ἡ ὁποία ἀνήγγειλε ἐλευθερία, προτυπώνοντας ἔτσι τὸν κυριακάτικο νόμο, ὅπου ἡ ἐλευθερία ἀφαιρεῖται. Ἡ ἐλευθερία διακηρύχθηκε ἀπὸ τὸν πρῶτο Ρεπουμπλικανὸ πρόεδρο, προτυπώνοντας τὴν ἐλευθερία που ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὸν τελευταῖο Ρεπουμπλικανὸ πρόεδρο—ὁ ὁποῖος εἶναι προφητικῶς προορισμένος νὰ καταστῆ δικτάτωρ κατὰ τὸν κυριακάτικο νόμο.

«Ὅταν τὸ ἔθνος μας ἀποκηρύξῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὶς ἀρχές τῆς διακυβερνήσεώς του, ὥστε νὰ θεσπίσῃ ἕναν κυριακάτικο νόμο, ὁ Προτεσταντισμὸς θὰ ἐνώσει με αὐτὴ τὴν πράξη τὰ χέρια του με τὸν παπισμὸ· αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ νὰ δώσει ζωὴ στὴν τυραννία, ἡ ὁποία ἐπὶ μακρὸν παρακολουθοῦσε με ζωηρὴ προσδοκία τὴν ευκαιρία τῆς νὰ ἀναπηδήσῃ καὶ πάλι σὲ ενεργὸ δεσποτισμὸ.» Testimonies, τόμος 5, σ. 711.

Το 742 π.Χ. υπήρξε η άλφα ιστορία που εγκαινίασε τις χρονικές προφητείες του Ησαΐα 7:8, οι οποίες έφθασαν στην ωμέγα εκπλήρωσή τους το 1863. Το 742 ο Άχαζ, βασιλιάς του νοτίου βασιλείου του Ιούδα, εισερχόταν σε εμφύλιο πόλεμο εναντίον των δέκα βορείων φυλών που συγκροτούσαν το βόρειο βασίλειο. Η ιστορία του 742 π.Χ. εικονογραφήθηκε στον Ιούδα, την κυριολεκτική ένδοξη γη των Γραφών, η οποία κατοικείται από κυριολεκτικούς Ιουδαίους και εκπροσωπείται στο χωρίο από τον πονηρό και άφρονα βασιλιά Άχαζ· έτσι προτυπώνει την ωμέγα ιστορία του 1863. Η ωμέγα ιστορία του 1863 εκπληρώνεται εντός της περιόδου κατά την οποία οι Ηνωμένες Πολιτείες βασιλεύουν ως το θηρίο της γης, το έκτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας. Οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η πνευματική ένδοξη γη, αποτελούμενη από τον Προτεσταντικό Χριστιανισμό, του οποίου τα μέλη είναι βιβλικώς πνευματικοί Ιουδαίοι. Ο εμφύλιος πόλεμος μεταξύ βορρά και νότου το 742 π.Χ., στην άλφα ιστορία, εικονογράφησε τον εμφύλιο πόλεμο μεταξύ βορρά και νότου στην ωμέγα ιστορία του 1863. Μαζί, αυτοί οι δύο μάρτυρες εικονογραφούν την εξωτερική ιστορία που οδηγεί έως τον νόμο της Κυριακής, όπου η πνευματική ένδοξη γη θα διαιρεθεί και πάλι σε δύο τάξεις.

Το 742 π.Χ., η βόρεια δύναμη αντιπροσώπευε μια συμμαχία μεταξύ των δέκα βορείων φυλών του Ισραήλ και της Συρίας, τυποποιώντας έτσι μια συμμαχία με εξωτερική δύναμη, όπως εκπληρώθηκε όταν η υποστήριξη του παπισμού υπέρ της δουλείας δόθηκε στις νότιες πολιτείες υπέρ της δουλείας κατά τον Εμφύλιο Πόλεμο. Ο εξωτερικός σύμμαχος της Συρίας το 742 π.Χ., και ο εξωτερικός σύμμαχος του παπισμού κατά τον Εμφύλιο Πόλεμο, προσδιορίζει τη συμμαχία των παγκοσμιοποιητών του κόσμου με τους παγκοσμιοποιητές Δημοκρατικούς στον πόλεμό τους εναντίον του MAGA-ισμού, πόλεμο που άρχισε το 2015, όταν ο τέταρτος και πλουσιότερος πρόεδρος εγέρθηκε και, πράττοντας τούτο, ξεσήκωσε ολόκληρη την επικράτεια της Ελλάδος σύμφωνα με το ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο 2. Αυτή η διέγερση προσδιορίζει την αφύπνιση των εθνών στο βιβλίο του Ιωήλ. Η «Ελλάς» και τα «έθνη» είναι σύμβολα της δύναμης του δράκοντος, η οποία οδηγεί τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα σε συμμαχία με το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη.

Το 2015 τα έθνη αφυπνίστηκαν στην προφητική κλήση προς την κοιλάδα του Ίωσαφάτ του Ίωήλ, την οποία ο ίδιος αποκάλεσε και κοιλάδα της κρίσεως. Το 2015 ο Ντόναλντ Τραμπ ανήγγειλε την υποψηφιότητά του για την προεδρία, διεγείροντας έτσι την παγκοσμιοποιητική αυτοκρατορία που παριστάνεται ως η Ελλάς, και τα έθνη άρχισαν την πορεία τους προς τον Αρμαγεδδώνα, μόλις ένα έτος μετά την έναρξη του Ουκρανικού Πολέμου, σε εκπλήρωση του ενδεκάτου εδαφίου του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Οι εμφύλιοι πόλεμοι του 742 π.Χ. και του 1863 προσδιορίζουν την ιστορία του νόμου της Κυριακής, ο οποίος σηματοδοτεί το τέλος της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας. Η έκτη εκείνη βασιλεία άρχισε με τον Επαναστατικό Πόλεμο· επομένως, το τέλος της έκτης βασιλείας στον νόμο της Κυριακής προσδιορίζει την επανάληψη του Επαναστατικού Πολέμου, ακριβώς κατά τον χρόνο που λαμβάνει χώρα ο Εμφύλιος Πόλεμος. Ο ορισμός και η ονομασία είτε ενός Εμφυλίου είτε ενός Επαναστατικού πολέμου βασίζονται στην οπτική γωνία. Αυτό που οι Δημοκρατικοί κάνουν τώρα μέσω δικαστικού πολέμου, υπεξαίρεσης, απάτης, παράνομης μετανάστευσης και προπαγάνδας το αποκαλούν έγχρωμη επανάσταση, αλλά οι ψυχές που

αντιτίθενται στους παγκοσμιοποιητικούς ελιγμούς τους θεωρούν τις ίδιες ακριβώς δραστηριότητες ως την υποκίνηση «εμφύλιας» αναταραχής. Είναι η Antifa εγκληματική οργάνωση ή ήρωας;

Οι δύο ιστορικοί πόλεμοι αντιπροσωπεύουν έναν ενιαίο διχαστικό πόλεμο που λαμβάνει χώρα στην ιστορία του τελευταίου Ρεπουμπλικανού προέδρου. Όπως και με τον πρώτο Ρεπουμπλικανό πρόεδρο, ο πόλεμος θα κερδηθεί από τον τελευταίο Ρεπουμπλικανό πρόεδρο, ο οποίος επίσης προτυπώθηκε από τον πρώτο Πρόεδρο, ο οποίος ήταν επίσης ο νικητής του Επαναστατικού Πολέμου. Η επανάσταση MAGA, σύμφωνα με τους Δημοκρατικούς, παράγει την παρούσα «πολιτική αναταραχή». Ανάλογα με την προσωπική σας πολιτική τοποθέτηση, ο τρέχων πόλεμος είναι είτε επαναστατικός πόλεμος είτε εμφύλιος πόλεμος. Προφητικώς είναι και τα δύο.

Το 1863 αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής, και το ίδιο και το 1844, όταν ο τρίτος άγγελος έφθασε με το μήνυμα του νόμου της Κυριακής. Η περίοδος από το 1844 έως το 1863 φέρει την υπογραφή του νόμου της Κυριακής από την αρχή έως το τέλος. Το 1846, ο γάμος των White, η τήρηση του Σαββάτου και η αλλαγή του ονόματος από Harmen σε White επισήμαναν ότι ο γάμος που είχε συναφθεί στις 22 Οκτωβρίου 1844 είχε ολοκληρωθεί, και αυτή η ολοκλήρωση επισήμανε την έναρξη της διαδικασίας δοκιμασίας του τρίτου αγγέλου, ακριβώς όπως η τριπλή δοκιμασία του Σαββάτου με το μάννα επισήμανε την έναρξη δέκα δοκιμασιών που ακολούθησαν το βάπτισμα στην Ερυθρά Θάλασσα.

Το μάννα ήταν η πρώτη δοκιμασία και αντιπροσώπευε τη δέκατη δοκιμασία στην Κάδης, διότι αμφότερα αντιπροσωπεύουν το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και, επομένως, τον νόμο της Κυριακής.

«Κάθε εβδομάδα, κατά τη μακρά παροιμία τους στην έρημο, οι Ισραηλίτες γίνονταν μάρτυρες ενός τριπλού θαύματος, προορισμένου να εντυπώσει στη διάνοιά τους την ιερότητα του Σαββάτου: διπλή ποσότητα μάννα έπεφε την έκτη ημέρα, καμία την έβδομη, και η μερίδα που ήταν αναγκαία για το Σάββατο διατηρούνταν γλυκιά και καθαρή, ενώ, αν φυλασσόταν οποιαδήποτε ποσότητα για οποιονδήποτε άλλον καιρό, γινόταν ακατάλληλη για χρήση.»
Πατριάρχαι και Προφήται, 296.

Η πρώτη από τις δέκα δοκιμασίες ήταν η δοκιμασία του «μάννα», η οποία αντιπροσώπευε το τριπλό μήνυμα των τριών αγγέλων της Αποκαλύψεως δεκατέσσερα. Όπως και με το μάννα, οι άγγελοι αντιπροσωπεύουν την τριπλή προειδοποίηση κατά της λατρείας κατά την πρώτη ημέρα της εβδομάδος. Το τριπλό θαύμα του μάννα ήταν «σχεδιασμένο να εντυπώσει στη διάνοιά τους την ιερότητα του Σαββάτου», πράγμα που, βεβαίως, αποτελεί τον σκοπό του τρίτου αγγέλου. Το πρώτο από τα τρία θαύματα που αντιπροσωπεύονται από το μάννα περιελάμβανε το «φαγείν» του ουρανού άρτου, και το «φαγείν» είναι ένα σύμβολο άλφα της περιόδου της όψιμης βροχής. Το δεύτερο θαύμα αντιπροσωπεύει το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, όπου η έμπνευση «διπλασιάζει» λέξεις και φράσεις για να επισημάνει την περίοδο που αντιπροσωπεύεται από τις δύο πτώσεις της Βαβυλώνας, διότι έπεσαν, έπεσαν η Βαβυλών. Το δεύτερο θαύμα ήταν ο «διπλασιασμός» της ποσότητας του μάννα κατά την έκτη ημέρα. Το τρίτο θαύμα ήταν η διατήρηση του άρτου του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας.

Ως τύπος των τριών αγγέλων, το μάννα είναι ο πρώτος άγγελος, και επομένως πρέπει να περιέχει ολόκληρη την ιστορία, η οποία στην Αποκάλυψη δεκατέσσερα είναι η ιστορία και των τριών αγγέλων. Ο πρώτος άγγελος είναι ένα φράκταλ των μηνυμάτων και των τριών αγγέλων. Ένα φράκταλ είναι ένα σύνθετο γεωμετρικό σχήμα που μπορεί να διαιρεθεί σε μέρη, καθένα από τα οποία αποτελεί αντίγραφο του όλου σε μειωμένη κλίμακα. Η ιδιότητα αυτή ονομάζεται αυτοομοιότητα. Τα φράκταλ συχνά παρουσιάζουν περίπλοκη λεπτομέρεια όσο κι αν μεγεθύνει κανείς. Τα φράκταλ απαντούν στα μαθηματικά, στη βιολογία, στη φυσική, στη γεωλογία, στη χημεία, στην αστρονομία, στη μηχανική και σε πολλούς άλλους τομείς της γνώσης.

Η «τριμερής δομή» των τριών αγγέλων στο δέκατο τέταρτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης αντιπροσωπεύεται στο μήνυμα του πρώτου αγγέλου, καθιστώντας έτσι τον πρώτο άγγελο «φράκταλ» των τριών αγγέλων. Τα τρία πρώτα κεφάλαια του βιβλίου του Δανιήλ αντιπροσωπεύουν αντιστοίχως τα μηνύματα του πρώτου, του δεύτερου και του τρίτου αγγέλου, και το πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ περιέχει την ίδια «τριμερή δομή» που αντιπροσωπεύεται στα τρία κεφάλαια, καθώς και στους τρεις αγγέλους σε σχέση με τον πρώτο άγγελο.

Το τριπλό θαύμα του μάννα έπρεπε να φαγωθεί, και το πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ αφορά το φαγητό. Ο Δανιήλ πέρασε τη δοκιμασία της διατροφής επιλέγοντας όσπρια αντί της τροφής της Βαβυλώνας. Έπειτα δοκιμάστηκε ως προς την εμφάνισή του, και η εμφάνισή του επέφερε διαχωρισμό μεταξύ της όψεώς του και της όψεως εκείνων που έτρωγαν την τροφή της Βαβυλώνας. Το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου είναι η κλήση να αποχωρισθεί κανείς από τη Βαβυλώνα κατά τη διάρκεια μιας ιστορίας διαχωρισμού, όπου αναπτύσσονται δύο τάξεις και κατόπιν εκδηλώνονται. Αυτή η δεύτερη δοκιμασία για τον Δανιήλ οδήγησε στην τρίτη δοκιμασία του Ναβουχοδονόσορος, η οποία ήταν η τρίτη δοκιμασία στο πρώτο κεφάλαιο και προτυποποιούσε τη δοκιμασία της χρυσής εικόνας του τρίτου κεφαλαίου, την οποία η Αδελφή White επανειλημμένως ταυτοποιεί ως τον νόμο της Κυριακής, που είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Το πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ είναι ένα φράκταλ των τριών πρώτων κεφαλαίων του Δανιήλ, και αυτά τα τρία κεφάλαια αντιπροσωπεύουν τους τρεις αγγέλους της Αποκαλύψεως δεκατέσσερα, εκ των οποίων τόσο ο πρώτος άγγελος όσο και το πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ είναι αμφότερα φράκταλ και των τριών αγγέλων και και των τριών κεφαλαίων.

«Κάθε εβδομάδα, κατά τη μακρά παροιμία τους στην έρημο, οι Ισραηλίτες γίνονταν μάρτυρες ενός τριπλού θαύματος, προορισμένου να εντυπώσει στη διάνοιά τους την ιερότητα του Σαββάτου: διπλή ποσότητα μάννα έπεφτε κατά την έκτη ημέρα, καμία κατά την έβδομη, και το μέρος που χρειαζόταν για το Σάββατο διατηρούνταν γλυκύ και καθαρό, ενώ, αν φυλασσόταν οποιαδήποτε ποσότητα για οποιονδήποτε άλλο χρόνο, καθίστατο ακατάλληλη προς χρήση.»

«Στις περιστάσεις που συνδέονται με τη χορήγηση του μάννα, έχουμε αδιάσειστη απόδειξη ότι το Σάββατο δεν θεσπίστηκε, όπως ισχυρίζονται πολλοί, όταν δόθηκε ο νόμος στο Σινά. Προτού οι Ισραηλίτες φθάσουν στο Σινά, κατανοούσαν ότι το Σάββατο ήταν δεσμευτικό γι' αυτούς. Καθώς ήταν υποχρεωμένοι να συλλέγουν κάθε Παρασκευή διπλή μερίδα μάννα ως προετοιμασία για το Σάββατο, κατά το οποίο δεν θα έπεφτε καθόλου, ο ιερός χαρακτήρας της ημέρας της ανάπαυσης εντυπωνόταν διαρκώς μέσα τους. Και όταν μερικοί από τον λαό

βγήκαν το Σάββατο για να συλλέξουν μάννα, ο Κύριος ρώτησε: “Έως πότε αρνείστε να τηρείτε τις εντολές Μου και τους νόμους Μου;”» Πατριάρχες και Προφήτες, 296.

Η συλλογή και η βρώση του μάννα προτυπώνει τον Ιωάννη στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, όταν λαμβάνει (συλλέγει) το μικρό βιβλίο από το χέρι του αγγέλου και έπειτα το τρώγει.

Και πήγα προς τον άγγελο και του είπα: Δώσε μου το μικρό βιβλίο. Και μου είπε: Πάρε το και κατάφαγέ το· και θα κάνει την κοιλιά σου πικρή, αλλά στο στόμα σου θα είναι γλυκό σαν μέλι. Αποκάλυψις 10:9.

Ο Ιωάννης έπρεπε πρώτα να πάει στον άγγελο και να ζητήσει, έπειτα έπρεπε να «λάβει» το μικρό βιβλίο, και κατόπιν έπρεπε να το «φάει». Ο Ιωάννης αναπαριστά τα τρία βήματα του πρώτου αγγέλου, πηγαίνοντας στον άγγελο και ζητώντας, ακολουθούμενα από το δεύτερο βήμα της λήψεως και το τρίτο της βρώσεως. Η συνάθροιση και/ή η βρώση είναι η πρώτη από τις τρεις δοκιμασίες του μάννα, αλλά περιέχει ένα φράκταλ και των τριών δοκιμασιών του μάννα. Η συνάθροιση και η βρώση του μάννα προτυπώνουν τον Ιερεμία.

Ευρέθησαν οί λόγοι σου, και κατέφαγον αυτούς· και ο λόγος σου εγένετο εις έμέ χαράν και ευφροσύνην τής καρδίας μου· διότι τὸ ὄνομά σου ἐπεκλήθη ἐπ’ έμέ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων. Ιερεμίας 15:16.

Οι «λόγοι» Του ευρέθησαν από τον Ιερεμία, ο οποίος αναζητούσε και κατόπιν ζητούσε το μικρό βιβλίο. Ο λόγος Του ευρέθη όταν συνελέγετο το μάννα. Η συλλογή και η βρώση του μάννα προτυπώνει τον Ιεζεκιήλ, ο οποίος έφαγε το βιβλίο που του δόθηκε, και, πράττοντας τούτο, καταδεικνύει ότι το να αρνηθεί κανείς να φάγει το βιβλίο ισοδυναμούσε με το να είναι ως ο οίκος ο αποστάτης.

Σὺ δέ, υιὲ ἀνθρώπου, ἄκουσον ὅ,τι λέγω πρὸς σέ· μὴ γίνῃς ἀπειθὴς ὡς ὁ οἶκος ἐκεῖνος ὁ ἀπειθὴς· ἄνοιξον τὸ στόμα σου καὶ φάγε ὅ,τι σοὶ δίδωμι. Καὶ ὅτε εἶδον, ἰδοὺ, χεὶρ ἀπεστάλη πρὸς έμέ, καὶ ἰδοὺ, ἐν αὐτῇ ἦν κεφαλὴς βιβλίου· καὶ ἀνέπτυξεν αὐτὴν ἐνώπιόν μου· καὶ ἦν γεγραμμένη ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν· καὶ ἦσαν γεγραμμένα ἐν αὐτῇ θρῆνοι καὶ μέλος καὶ οὐαί. Καὶ εἶπεν πρὸς έμέ· Υἱὲ ἀνθρώπου, φάγε ὅ,τι εὕρισκεις· φάγε τὴν κεφαλίδα ταύτην, καὶ πορεύθητι, λάλησον πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραὴλ.

Ἄνοιξα λοιπὸν τὸ στόμα μου, καὶ με ἔκανε νὰ φάγω ἐκεῖνον τὸν κύλινδρο. Καὶ μου εἶπε: Υἱὲ ἀνθρώπου, κάμε τὴν κοιλία σου νὰ φάγῃ καὶ γέμισε τὰ σπλάγχνα σου με τούτον τὸν κύλινδρο, τὸν ὁποῖον ἐγὼ σοὺ δίδω. Τότε τὸν ἔφαγα· καὶ ἦτο στὸ στόμα μου ὡς μέλι διὰ τὴν γλυκύτητα. Ιεζεκιήλ 2:8–3:3.

Εάν ο Ιεζεκιήλ αρνούταν να φάγει το μικρό βιβλίο, θα ανήκε στον οίκο της αποστασίας, και ο «κύλινδρος» του «βιβλίου» που επρόκειτο να φάγει παριστάνετο ως «θρήνοι, και οδυρμοί, και αλίμονον», αντιπροσωπεύοντας ένα τριπλό μήνυμα στις έσχατες ημέρες. Το τριπλό μήνυμα των εσχάτων ημερών είναι τα μηνύματα των τριών αγγέλων της Αποκάλυψης δεκατέσσερα, και το πλαίσιο εντός του οποίου ο Ιεζεκιήλ παρουσιάζει εκείνα τα τρία μηνύματα είναι το πλαίσιο του Ισλάμ και του τρίτου αλίμονο. Τα τρία μηνύματα έχουν ένα άλφα και ένα ωμέγα, και το τρίτο είναι

«αλίμονον», πρωτεύον σύμβολο του Ισλάμ· επομένως, το άλφα πρέπει να συμφωνεί με το ωμέγα· συνεπώς, οι «θρήνοι» αντιπροσωπεύουν τους θρήνους που άρχισαν την 11η Σεπτεμβρίου με την άφιξη της έβδομης σάλπιγγας και του τρίτου αλίμονο, οι οποίοι θα κλιμακώνονταν προοδευτικά έως τις επτά τελευταίες πληγές. Κατά τον «σεισμό» του κυριακάτικου νόμου της Αποκάλυψης ένδεκα, το τρίτο αλίμονο έρχεται ταχέως, και η έμπνευση μάς πληροφορεί ότι το άδικο διάταγμα του Ησαΐα δέκα είναι εκείνος ο κυριακάτικος νόμος. Το εδάφιο αρχίζει δηλώνοντας «αλίμονον» επάνω σε εκείνους που θεσπίζουν άδικα διατάγματα.

Η βρώση του μάννα ήταν η πρώτη από τρεις δοκιμασίες· η δεύτερη ήταν ο «διπλασιασμός» κατά την ημέρα της προετοιμασίας. Και για ποιο πράγμα προετοιμάζονταν; Προετοιμάζονταν για τη δοκιμασία του Σαββάτου, η οποία είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου.

Εκείνο το τριπλό θαύμα ήταν επίσης η πρώτη, ή άλφα, δοκιμασία μιας σειράς δέκα δοκιμασιών. Ο Θεός έδωσε μάννα στο πρώτο βήμα, έπειτα έδωσε «διπλή» μερίδα στο δεύτερο βήμα, αλλά καμία στο τρίτο. Η τρίτη δοκιμασία είναι διαφορετική από τις δύο πρώτες, διότι η τρίτη είναι η λυδία λίθος. Αυτές οι τρεις δοκιμασίες αντιπροσωπεύουν το άλφα μιας δεκάβαθμης διαδικασίας δοκιμασίας που οδηγεί στο πρώτο Κάδης.

Εάν εξετάσετε τους διάφορους θεολόγους, θα βρείτε πολλές καταγραφές των δέκα δοκιμασιών που καταλήγουν στο συμπέρασμά τους κατά την πρώτη Κάδης. Σχεδόν όλοι περιλαμβάνουν την Ερυθρά Θάλασσα ως μία από τις δέκα δοκιμασίες, ενώ μερικοί περιλαμβάνουν ιστορικά ορόσημα πριν από την Ερυθρά Θάλασσα, κατά τη διάρκεια των πληγών. Όλοι τους σφάλλουν.

Η πρώτη δοκιμασία είναι το μάννα. Ο Παύλος προσδιορίζει ότι η διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης ήταν βάπτισμα.

Έπιπλέον, άδελφοί, δέν θέλω νά άγνοείτε ότι πάντες οί πατέρες ήμωv ήσαν ύπό την νεφέλην, και πάντες διήλθον διά τής θαλάσσης· και πάντες έβαπτίσθησαν εις τόν Μωϋσσην έν τή νεφέλη και έν τή θαλάσση. Α΄ Κορινθίους 10:1, 2.

Ο Μωυσής προτυπώνει τον Ιησού, και το βάπτισμα του Ιησού καταδεικνύει μια διαδικασία δοκιμασίας, τριττή κατά τη φύση της, η οποία αρχίζει με και δίνει έμφαση στη δοκιμή της όρεξης. Ο σταυρός προτυπώθηκε από το Πάσχα στην Αίγυπτο. Όταν εξήλθαν στην άλλη πλευρά της Ερυθράς Θαλάσσης, ο Χριστός αναστήθηκε ως προσφορά απαρχών. Όταν εξήλθε από τον υδάτινο τάφο διά χειρός Ιωάννου του Βαπτιστή, ο Χριστός (η προσφορά των απαρχών) άρχισε μια σαρανταήμερη διαδικασία δοκιμασίας. Αφού αναστήθηκε, όπως προτυπώθηκε διά του βαπτίσματός Του, υπήρξαν σαράντα ημέρες κατά τις οποίες ο Χριστός συναναστρεφόταν τους μαθητές πρόσωπο προς πρόσωπο. Η διαδικασία της δοκιμασίας αρχίζει μετά τη διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης, εξίσου βέβαια όσο ο Χριστός οδηγήθηκε από το Πνεύμα στην έρημο αμέσως μόλις εξήλθε από το ύδωρ.

Η πρώτη δοκιμασία για τον Χριστό ήταν η όρεξη, διότι ο Άρτος του Ουρανού ανέλαβε το χρισμένο έργο Του ακριβώς εκεί όπου ο Αδάμ είχε πέσει. Η πρώτη δοκιμασία μετά την Ερυθρά Θάλασσα είναι η τριπλή δοκιμασία του μάννα, η οποία προτυπώνει την τριπλή δοκιμασία επάνω στον Άρτο του Ουρανού. Η δοκιμασία του Χριστού άρχισε αφού εξήλθε από το ύδωρ, επομένως

και οι δέκα δοκιμασίες πρέπει επίσης να αρχίζουν «αφού» εκείνοι εξήλθαν από το ύδωρ. Τότε ο Χριστός ήλθε αντιμέτωπος με τριπλή δοκιμασία, τεθειμένη μέσα στο πλαίσιο της όρεξης, όπως προτυπώνεται από την τριπλή δοκιμασία του μάννα, η οποία άρχισε αφού το Πνεύμα είχε εκβάλει τον αρχαίο Ισραήλ από την Αίγυπτο και στην έρημο.

Οι άλλοι κατάλογοι που εικάζουν ποιες ανταρσίες αντιπροσωπεύονται από τις δέκα δοκιμασίες οι οποίες κορυφώνονται στην Κάδης, ταυτοποιούν ως μία από εκείνες τις δέκα δοκιμασίες την ανταρσία του χρυσού μόσχου του Ααρών, αλλά σφάλλουν.

Η πρόκληση του χρυσού μόσχου αντιπροσωπεύει δύο δοκιμασίες. Αποτελεί ουσιώδες στοιχείο του συμβολισμού του χρυσού μόσχου. Η ειδωλολατρία που εκδηλώθηκε όταν ο λαός νόμισε ότι ο Θεός δεν θα έβλεπε, ακολουθήθηκε από την επιστροφή του Μωυσή. Τότε ο λαός έκανε την επιλογή να παραμείνει ειδωλολάτρης ενώπιον του Θεού, όπως αυτός αντιπροσωπευόταν από τον Μωυσή.

Στη διπλή κλιμακούμενη αποστασία βλέπουμε μια προφητική διαίρεση στις φυλές, όταν η φυλή του Λευί ορίστηκε αποκλειστικά για το έργο του αγιαστηρίου, διότι μέχρι εκείνη την αποστασία το έργο του αγιαστηρίου επρόκειτο να επιτελείται από τους πρωτοτόκους κάθε φυλής. Δεν θα ίσχυε πλέον αυτό. Τώρα η πιστή φυλή του Λευί θα διατηρούσε τον ναό. Η «διαίρεση» ή ο χωρισμός σε «δύο» αποτελεί στοιχείο του προφητικού χαρακτηριστικού του χρυσού μόσχου.

Η ανταρσία του Ααρών προτυπώνει την ανταρσία του Ιεροβοάμ, του πρώτου βασιλέως του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ. Ο Ιεροβοάμ «διπλασιάζει» τους χρυσούς μόσχους, τοποθετώντας έναν στη Βαιθήλ και έναν στον Δαν. Ο Ααρών και ο Ιεροβοάμ αντιπροσωπεύουν παράλληλες ιστορίες, οι οποίες αποτελούν την ιστορία του σχηματισμού της εικόνας του θηρίου. Η ιστορία της εικόνας του θηρίου εκπληρώνεται σε δύο περιόδους, οι οποίες διαιρούνται από τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η εικόνα του θηρίου είναι σύμβολο του συνδυασμού εκκλησίας και κράτους, ο οποίος εγκαθιδρύεται πρώτα στις Ηνωμένες Πολιτείες και έπειτα στον κόσμο.

Πάντοτε υπάρχει κάποια διαίρεση συνδεδεμένη με τα σύμβολα της εικόνας του θηρίου. Στην περίπτωση του Ααρών, ήταν ο χωρισμός των Λευιτών· στην περίπτωση του Ιεροβοάμ, ήταν ο χωρισμός των δώδεκα φυλών σε δύο νότιες και δέκα βόρειες φυλές.

Το σύμβολο εκείνης της σχέσεως εκκλησίας και κράτους ονομάζεται από τον Ιωάννη στο βιβλίο της Αποκαλύψεως «η εικόνα του θηρίου». Οι χρυσοί μόσχοι του Ααρών και του Ιεροβοάμ ήταν εικόνες θηρίου, και το θηρίο του οποίου ήταν εικόνες είναι η Βαβυλών, διότι η πρώτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας παριστάνεται ως κεφαλή «χρυσού» στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ. Η εικόνα του θηρίου αντιπροσωπεύει δύο δοκιμασίες, διότι η δοκιμασία επιφέρεται πρώτον επί του θηρίου της γης—των Ηνωμένων Πολιτειών—έπειτα δε, στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, οι Ηνωμένες Πολιτείες εξαναγκάζουν τον κόσμο να στήσει εικόνα στο θηρίο. Η πρώτη δοκιμασία είναι οι ΗΠΑ, έπειτα ο κόσμος.

«Καθώς η Αμερική, η χώρα της θρησκευτικής ελευθερίας, θα ενωθεί με τον Παπισμό στο να εξαναγκάζει τη συνείδηση και να υποχρεώνει τους ανθρώπους να τιμούν το ψευδές σάββατο,

οι λαοί κάθε χώρας επάνω στην υφήλιο θα οδηγηθούν να ακολουθήσουν το παράδειγμά της.» Testimonies, τόμος 6, σ. 18.

«Ξένα έθνη θα ακολουθήσουν το παράδειγμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Αν και εκείνη πρωτοστατεί, εντούτοις η ίδια κρίση θα επέλθει επί του λαού μας σε όλα τα μέρη του κόσμου». Testimonies, τόμος 6, 395.

Η αποστασία του χρυσού μόσχου είναι διττή και σηματοδοτεί δύο από τις πρώτες εννέα δοκιμασίες που οδηγούν στη δέκατη και τελική δοκιμασία στο πρώτο Κάδης. Όταν οι αποστασίες του Ααρών και του Ιεροβοάμ συνδυάζονται «γραμμή επί γραμμή», διακρίνει κανείς τον Ααρών, τον αρχιερέα που αντιπροσωπεύει μια εκκλησία, και τον Ιεροβοάμ, τον βασιλιά του Ισραήλ, που αντιπροσωπεύει το κράτος. Οι δύο αυτές γραμμές μαζί αποτελούν σύμβολο ενός συνδυασμού εκκλησίας και κράτους. Τα δύο θυσιαστήρια του Ιεροβοάμ στήθηκαν στη Βαιθήλ (που σημαίνει εκκλησία) και στη Δαν (που σημαίνει κρίση), και μαζί αντιπροσωπεύουν τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους. Έχοντας θέσει αυτά τα σημεία, θα αρχίσουμε να προσδιορίζουμε τις δέκα δοκιμασίες.

Οι δέκα δοκιμασίες τοποθετούνται μέσα στο πλαίσιο της σαββατικής αναπαύσεως (Εβραίους 3–4). Αρχίζουν με το τριπλό θαύμα του μάννα και το δίδαγμα του σχετικά με το Σάββατο, και καταλήγουν στη δέκατη δοκιμασία, το πρώτο Κάδης. Εκείνο το πρώτο Κάδης είναι «η ημέρα του παροξυσμού στις Γραφές», και ο Παύλος θέτει την τελική ανταρσία μέσα στο πλαίσιο της δοκιμασίας του Σαββάτου. Η δοκιμασία του Άλφα ήταν το Σάββατο, όπως συμβολίζεται από το μάννα, και η δέκατη και Ωμέγα δοκιμασία στο πρώτο Κάδης ήταν επίσης η σαββατική ανάπαυση. Το Άλφα και το Ωμέγα πάντοτε παριστάνουν το τέλος μαζί με την αρχή.

Διό (καθώς λέγει το Άγιον Πνεύμα· Σήμερον, εάν ακούσητε τη φωνή αυτού, μη σκληρύνητε τας καρδίας υμών, καθώς εν τω παραπικρασμώ, κατά την ημέραν του πειρασμού εν τη ερήμω· όπου οι πατέρες υμών με επείρασαν, με εδοκίμασαν, και είδον τα έργα μου τεσσαράκοντα έτη. Διό προσώχθισα εις την γενεάν εκείνην, και είπον· Πάντοτε πλανώνται τη καρδία, και αυτοί δεν εγνώρισαν τας οδούς μου· ώστε ώμοσα εν τη οργή μου· Δεν θέλουσιν εισέλθει εις την ανάπαυσίν μου.)

Προσέχετε, αδελφοί, μήπως υπάρξει σε κάποιον από εσάς πονηρή καρδία απιστίας, ώστε να αποστατήσει από τον ζώντα Θεό. Αλλά προτρέπετε αλλήλους καθ' εκάστην ημέραν, ενόσω ονομάζεται το Σήμερον, μήπως κάποιος από εσάς σκληρυνθεί από την απάτη της αμαρτίας. Διότι γίναμε μέτοχοι του Χριστού, εάν κρατήσουμε σταθερή μέχρι τέλους την αρχή της πεποιθήσεώς μας·

Ενώ λέγεται, Σήμερον, εάν ακούσητε τη φωνήν αυτού, μη σκληρύνητε τας καρδίας σας, ως εν τω παραπικρασμώ. Διότι τινές, αφού ήκουσαν, παρεπίκραναν· όμως ουχί πάντες οι εξελθόντες εξ Αιγύπτου διά του Μωυσέως. Αλλά με ποιούς ηγανάκτησεν επί τεσσαράκοντα έτη; ουχί με εκείνους οίτινες ημάρτησαν, των οποίων τα κώλα έπεσαν εν τη ερήμω; Και εις τίνας ώμοσε ότι δεν θέλουσιν εισέλθει εις την ανάπαυσίν αυτού, ειμή εις τους απειθήσαντας; Βλέπομεν λοιπόν ότι δεν ηδυνήθησαν να εισέλθουν διά την απιστίαν.

Ας φοβηθούμε, λοιπόν, μήπως, ενώ παραμένει σε εμάς υπόσχεση να εισέλθουμε στην ανάπαυσή του, φανεί ότι κάποιος από εσάς υστέρησε από αυτήν. Διότι και σε εμάς κηρύχθηκε το ευαγγέλιο, καθώς και σε εκείνους· αλλά ο λόγος που άκουσαν δεν τους ωφέλησε, επειδή δεν ήταν ενωμένος με πίστη σε εκείνους που τον άκουσαν.

Διότι ημεείς, οι πιστεύσαντες, εισερχόμεθα εις την κατάπαυσιν, καθώς είπεν, Καθώς ώμοσα εν τη οργή μου, δεν θέλουσιν εισέλθει εις την κατάπαυσίν μου· αν και τα έργα απ' αρχής κόσμου ετελειώθησαν. Διότι είπεν εν τινί τόπω περί της εβδόμης ημέρας ούτω, Και κατέπαυσεν ο Θεός εν τη ημέρα τη εβδόμη από πάντων των έργων αυτού. Και εν τούτω πάλιν, Δεν θέλουσιν εισέλθει εις την κατάπαυσίν μου.

Βλέπομεν, λοιπόν, ότι απομένει να εισέλθωσι τινες εις αυτήν, και εκείνοι προς τους οποίους εκηρύχθη πρώτον δεν εισήλθον εξαιτίας της απιστίας· πάλιν ορίζει μίαν τινά ημέραν, λέγων εν τω Δαβίδ: «Σήμερον», μετά τοσούτον χρόνον, καθώς λέγεται: «Σήμερον, εάν ακούσητε την φωνήν αυτού, μη σκληρύνητε τας καρδίας σας.»

Διότι, εάν ο Ιησούς τούς είχε δώσει ανάπαυση, δεν θα μιλούσε έπειτα περί άλλης ημέρας.

Άρα απομένει ανάπαυση για τον λαό του Θεού. Διότι εκείνος που εισήλθε στην ανάπαυσή Του, και αυτός αναπαύθηκε από τα έργα του, καθώς και ο Θεός από τα δικά Του. Ας σπουδάσουμε λοιπόν να εισέλθουμε σε εκείνη την ανάπαυση, μήπως κάποιος πέσει κατά το ίδιο παράδειγμα απιστίας. Εβραίους 3:8–4:11.

Κατά «την ημέραν τοῦ παραπικρασμοῦ» τὸ μήνυμα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τοῦ Χάλεβ ἀπερρίφθη. Τὸ χωρίον βασίζεται ἐπὶ μιᾷ τάξεως ἀνθρώπων οἵτινες δὲν θὰ εἰσέλθουν, ἐξαιτίας τῆς ἀπιστίας εἰς ἓνα μήνυμα τὸ ὁποῖον ἤκουσαν. Τὸ μήνυμα παριστάνεται διὰ τῆς λέξεως «ἀνάπαυσις».

«Ὅσοι δὲν εἶναι πρόθυμοι νὰ προσφέρουν στον Κύριο πίστι, θερμή, γεμάτη ἀγάπη υπηρεσία, δὲν θὰ βρουν πνευματικὴ ἀνάπαυση οὔτε σε αὐτὴ τὴ ζωὴ οὔτε στη μέλλουσα. “Ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμὸς εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ... Σπουδάσωμεν οὖν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς ἐκείνην τὴν ἀνάπαυσιν, μήποτε πέσῃ τις κατὰ τὸ αὐτὸ παράδειγμα τῆς ἀπιστίας.” Ἡ ἀνάπαυση που ἀναφέρεται ἐδῶ εἶναι ἡ ἀνάπαυση τῆς χάριτος, ἡ ὁποία αποκτάται με τὴν τήρησιν τῆς υποδείξεως. “Ἐργασθεῖτε ἐπιμελῶς.”» Pacific Union Recorder, 7 Νοεμβρίου 1901.

Ἡ «ἀνάπαυση» εἶναι ἓνα μήνυμα που ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸ μήνυμα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τοῦ Χάλεβ. Ὁ Παῦλος χρησιμοποιοῖ τις ἀλήθειες που συνδέονται με τὸ Σάββατο τῆς ἑβδόμης ἡμέρας ὡς σύμβολο τοῦ μηνύματος τῆς «ἀνάπαυσης», τὸ ὁποῖο ἀπορρίφθηκε ἀπὸ ἐκείνους που ἦταν προορισμένοι νὰ πεθάνουν στὴν ἔρημο.

Ἡ ἔκφραση «Σήμερον, εάν θέλητε νὰ ἀκούσητε τῆς φωνῆς αὐτοῦ» εἶναι ἡ ἴδια με τὴν ἔμφαση τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως σε κάθε ἄνθρωπο που ἀκούει τὴ φωνὴν τοῦ Πνεύματος, πράγμα που σημαίνει νὰ ἀκούει τὸ μήνυμα τοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ μήνυμα τῆς ὀψιμῆς βροχῆς, τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ μήνυμα τῆς «ἀναπαύσεως». Στὴν Κάδης ἐκείνη ἡ φωνὴ ἀκούστηκε καὶ οἱ στασιαστές ἐξέλεξαν νέο ἡγέτη γιὰ νὰ τοὺς ἐπιστρέψει στὴν Αἴγυπτο. Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ παροξυσμοῦ ἐξετάζεται στὸν Ψαλμὸ 95 καὶ ἀπὸ τὸν Παῦλο στὴν πρὸς Εβραίους. Ἡ ἱστορία προσδιορίζει τὴν ἀποτυχία τοῦ ἀρχαίου Ἰσραὴλ στὴν δέκατη δοκιμασία του. Ἡ ἄλφα δοκιμασία

των δέκα δοκιμασιών άρχισε με το τριπλό θαύμα του μάννα, που αντιπροσωπεύει τα μηνύματα των τριών αγγέλων, τον Νόμο του Θεού, την σαββατική ανάπαυση, τον Άρτο του Ουρανού, την υπακοή και την κρίση—και η τελευταία από τις δέκα δοκιμασίες ήταν η δοκιμασία της «αναπαύσεως». Η «ανάπαυση» της χάριτος, όπως δηλώνει η αδελφή White, είναι το σύμβολο της όψιμης βροχής. Η Κάδης είναι σύμβολο της δοκιμασίας είτε αποδοχής είτε απορρίψεως του μηνύματος της όψιμης βροχής, το οποίο παρουσιάζεται «γραμμή επί γραμμή».

Γραμμή επί γραμμής, η «ανάπαυση» είναι η έκχυση του Αγίου Πνεύματος, η οποία παριστάνεται ως η όψιμη βροχή. Η «ανάπαυση» είναι επίσης το Σάββατο της εβδόμης ημέρας, αυτή καθαυτή η σφραγίδα που τίθεται επί των πιστών κατά την περίοδο της όψιμης βροχής. Η «ανάπαυση» είναι η χάρις που αντιπροσωπεύει τη δύναμη η οποία μεταδίδεται στους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, όταν οι αμαρτίες τους εξαλείφονται για πάντα. Αυτή η χάρις δεν είναι μόνο η δύναμη που μεταδίδεται και αντιπροσωπεύει τον αγιασμό, αλλά είναι επίσης η χάρις που παρέχει τη δικαίωση, όταν το αίμα του Χριστού χρησιμοποιείται για να αφαιρεθούν οι αμαρτίες της μετανοούσας ψυχής. Η «ανάπαυση» της χάριτος είναι το μήνυμα της δικαιοσύνης του Χριστού, μιας δικαιοσύνης που παρέχει τη χάρη (δύναμη) για να ζει κανείς χωρίς να αμαρτάνει, και τη χάρη που μεταμορφώνει έναν Λαοδικέα σε Φιλαδελφέα. Αφού μεταμορφωθεί διά της χάριτος της δικαιοσύνης, ο πρώην Λαοδικεύς, ως Φιλαδελφεύς, διά της δυνάμεως της χάριτος, βαδίζει επί της αγιασμένης οδού που οδηγεί στη δόξαση. Η «ανάπαυση» είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, όπως παριστάνεται ως «δικαίωσις διά πίστεως εν αληθεία». Εφόσον ισχύει τούτο, ο Κάδης έδειχνε προς το 1888.

Το πρώτο Κάδης προσδιορίζει το μήνυμα της «ανάπαυσης», το οποίο είναι το μήνυμα του «ευαγγελίου». Το αιώνιο ευαγγέλιο είναι «το έργο του Χριστού στην εισαγωγή μιας τριπλής διαδικασίας δοκιμασίας, η οποία αναπτύσσει και κατόπιν φανερώνει δύο τάξεις προσκυνητών». Το μήνυμα του αιωνίου ευαγγελίου της «ανάπαυσης» στο πρώτο Κάδης αντιπροσωπεύει το τριπλό μήνυμα του αιωνίου ευαγγελίου, το οποίο διέπεται από το τριπλό έργο του Αγίου Πνεύματος, το οποίο ελέγχει περί αμαρτίας, δικαιοσύνης και κρίσεως. Αυτά τα τρία βήματα είναι ταυτόσημα με τα τρία βήματα δοκιμασίας στη δοκιμασία του μάννα!

Οι δέκα δοκιμασίες αρχίζουν με μια τριπλή διαδικασία δοκιμασίας, η οποία δίνει έμφαση στον Νόμο του Θεού, στο Σάββατο και στην ευθύνη της ανθρωπότητας να τρώγει και να αφομοιώνει το μήνυμα του Θεού. Η πρώτη από τις δέκα δοκιμασίες ήταν τριπλή, όπως και η δέκατη. Η πρώτη δοκιμασία χρησιμοποιεί το μάννα ως σύμβολο του Άρτου του Ουρανού, εξυψώνοντας το Σάββατο της εβδόμης ημέρας. Η τελευταία δοκιμασία χρησιμοποιεί την «ανάπαυση» ως σύμβολο της τελικής διαδικασίας δοκιμασίας της όψιμης βροχής, η οποία κορυφώνεται στον νόμο της Κυριακής, όπου εκείνοι που αντιπροσωπεύουν τον Άρτο του Ουρανού ανυψώνονται ως σημαία του Σαββάτου.

Η αρχή των δέκα δοκιμασιών, όπως και το τέλος των δέκα δοκιμασιών, δίνουν έμφαση στο Σάββατο και στο ευαγγελικό μήνυμα που συνδέεται με το Σάββατο, το οποίο είναι το αιώνιο ευαγγέλιο του τρίτου αγγέλου. Η πρώτη Κάδης είναι το ωμέγα των δέκα δοκιμασιών· επομένως, το άλφα των δέκα δοκιμασιών πρέπει να διαθέτει τα ίδια χαρακτηριστικά. Η Κάδης αντιπροσώπευε το 1863, όταν ο Κύριος είχε επιθυμήσει να ολοκληρώσει το έργο Του και να οδηγήσει τον λαό Του στην πατρίδα, αλλά η είσοδος στη Γη της Επαγγελίας καθυστέρησε.

Διαβάζοντας τα ακόλουθα εδάφια της Γραφής, θα δούμε πώς ο Θεός θεωρούσε τον αρχαίο Ισραήλ:

«Διότι ο Κύριος εξέλεξε τον Ιακώβ δι' ἑαυτόν, τον Ισραήλ διά περιούσιον θησαυρόν Αυτού». Ψαλμός 135:4.

«Διότι συ είσαι λαός άγιος εις Κύριον τον Θεόν σου, και ο Κύριος σε εξέλεξε διά να είσαι εις Αυτόν λαός εκλεκτός, υπεράνω πάντων των εθνών των επί της γης». Δευτερονόμιον 14:2.

«Διότι συ είσαι λαός άγιος εις Κύριον τον Θεόν σου· ο Κύριος ο Θεός σου σε εξέλεξεν διά να είσαι εις Αυτόν λαός εκλεκτός, υπέρ πάντα τα έθνη τα επί προσώπου της γης. Δεν προσέθεσεν ο Κύριος την αγάπην Αυτού εις εσάς, ουδέ σας εξέλεξεν, επειδή ήσθε περισσότεροι κατά αριθμόν από παν άλλο έθνος· διότι σεις ήσθε οι ολιγώτεροι από πάντα τα έθνη». Δευτερονόμιον 7:6, 7.

«Διότι πώς θέλει γνωρισθή εδώ ότι εγώ και ο λαός Σου εύρομεν χάριν εις τους οφθαλμούς Σου; δεν είναι εις το ότι Συ πορεύεσαι μεθ' ημών; ούτως θέλομεν εισθαι κεχωρισμένοι, εγώ και ο λαός Σου, από πάντων των λαών των επί προσώπου πάσης της γης.» Έξοδος 33:16.

«Πόσο συχνά ο αρχαίος Ισραήλ επαναστατούσε, και πόσες φορές τον επισκέπτονταν κρίσεις, και χιλιάδες θανατώνονταν, επειδή δεν υπάκουαν στις εντολές του Θεού που τους είχε εκλέξει! Ο Ισραήλ του Θεού κατά τις έσχατες αυτές ημέρες βρίσκεται σε διαρκή κίνδυνο να αναμιχθεί με τον κόσμο και να απολέσει κάθε γνώρισμα τού ότι είναι ο εκλεκτός λαός του Θεού. Διαβάστε πάλι Τίτον 2:13–15. Εδώ οδηγούμαστε στις έσχατες ημέρες, όταν ο Θεός καθαρίζει για τον Εαυτό Του έναν ιδιάζοντα λαό. Θα Τον παροργίσουμε, όπως έπραξε ο αρχαίος Ισραήλ; Θα επισύρουμε επάνω μας την οργή Του απομακρυνόμενοι από Αυτόν και αναμιγνυόμενοι με τον κόσμο, και ακολουθώντας τα βδελύγματα των εθνών που μας περιβάλλουν;» Testimonies, τόμος 1, 282, 283.

Η αδελφή Ουάιτ ερωτά: «Θέλομεν παροργίσει Αυτόν, καθώς έπραξεν ο αρχαίος Ισραήλ;» Τον παροργίζομεν διά του να αναμιγνυόμεθα με τον κόσμο, ο οποίος συμβολίζεται διά της Αιγύπτου, του ίδιου εκείνου τόπου εις τον οποίον οι στασιασταί εν Καδής εξήτησαν ηγήτην διά να τους οδηγήσει πάλιν. Το 1863 η επιθυμία επιστροφής εις την Αίγυπτον και η εκλογή νέου ηγέτου παρίστανται υπό της θεοπνευστίας ως επιθυμία συσχετισμού με τον κόσμο.

Το απόσπασμα που εξετάζουμε τώρα προηγήθηκε από το σχόλιο της Αδελφής White σχετικά με το ότι ο αρχαίος Ισραήλ δεν εισήλθε στην ανάπαυση. Στο πλαίσιο της συνεχούς ανταρσίας τους, παρέθεσε τα εδάφια που δείχνουν πώς ο Θεός επιθυμούσε να σχετισθεί με τη νύμφη Του, αλλά η νύμφη Του αρνήθηκε. Το ακόλουθο απόσπασμα οδηγεί σε αυτό που μόλις διαβάσαμε.

Στο χωρίο που καταγράφει, «Ο Θεός απαιτούσε από τον λαό Του να εμπιστεύεται μόνον σε Αυτόν. Δεν επιθυμούσε να λαμβάνουν βοήθεια από εκείνους που δεν Τον υπηρετούσαν». Το 1863, ο Λαοδικειακός Μιλλεριτικός Αντβεντισμός συνήψε συμμαχία με την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών, προς υποβοήθηση των προσπαθειών του να αποτρέψει τη στράτευση των νέων του στον φονικότερο πόλεμο της αμερικανικής ιστορίας.

«Εδώ διαβάζομεν τας προειδοποιήσεις τας οποίας έδωκεν ο Θεός εις τον αρχαίον Ισραήλ. Δεν ήτο η ευδοκία Αυτού να περιπλανώνται τόσο μακρόν εν τη ερήμω· θα ήδύνατο να τους είχαν εισαγάγει αμέσως εις την Γην της Επαγγελίας, εάν υπετάσσοντο και ηγάπων να οδηγώνται υπ' Αυτού· αλλ' επειδή τόσο συχνά Τον παρώργιζον εν τη ερήμω, ώμοσεν εν τη οργή Αυτού ότι δεν θέλουσιν εισέλθει εις την ανάπαυσιν Αυτού, ειμή δύο, οίτινες Τον ηκολούθησαν πλήρως. Ο Θεός απαιτούσε από τον λαόν Αυτού να εμπιστεύηται εις Αυτόν μόνον. Δεν ήθελε να λαμβάνωσι βοήθειαν από εκείνους οίτινες δεν Τον υπηρετούσαν.

«Παρακαλώ διαβάστε το Έσδρας 4:1–5: “Ότε δε ήκουσαν οι εχθροί του Ιούδα και του Βενιαμίν ότι οι υιοί της αιχμαλωσίας ωκοδομούσαν τον ναόν εις τον Κύριον τον Θεόν του Ισραήλ, τότε ήλθον προς τον Ζοροβάβελ και προς τους αρχηγούς των πατριών και είπον προς αυτούς· Ας οικοδομήσωμεν μεθ' υμών· διότι εκζητούμεν τον Θεόν σας, καθώς και σεις, και θυσιάζομεν εις Αυτόν από των ημερών του Εσαραδδών βασιλέως της Ασσούρ, όστις μας ανέβασεν εδώ. Αλλ' ο Ζοροβάβελ και ο Ιησούς και οι λοιποί αρχηγοί των πατριών του Ισραήλ είπον προς αυτούς· Δεν έχετε σεις μέρος μεθ' ημών εις το να οικοδομήσωμεν οίκον εις τον Θεόν ημών· αλλ' ημείς μόνοι ομού θέλομεν οικοδομήσει εις τον Κύριον τον Θεόν του Ισραήλ, καθώς προσέταξεν εις ημάς ο βασιλεύς Κύρος, ο βασιλεύς της Περσίας. Τότε ο λαός της γης ενεδυνάμωνε τας χείρας του λαού του Ιούδα και ετάραττεν αυτούς εν τω οικοδομείν, και εμίσθωναν συμβούλους κατ' αυτών, διά να ματαιώσωσι τον σκοπόν αυτών.”»

Έσδρας 8:21–23: «Τότε εκήρυξα εκεί νηστεία, στον ποταμό Ααβά, για να ταπεινωθούμε ενώπιον του Θεού μας, ώστε να ζητήσουμε από Αυτόν ευθεία οδό για εμάς, και για τα μικρά παιδιά μας, και για όλη την περιουσία μας. Διότι εντρεπόμουν να ζητήσω από τον βασιλέα στρατιωτική δύναμη και ιππείς για να μας βοηθήσουν εναντίον του εχθρού στον δρόμο· επειδή είχαμε μιλήσει στον βασιλέα, λέγοντας: Το χέρι του Θεού μας είναι για αγαθό επάνω σε όλους όσοι Τον εκζητούν· αλλά η δύναμή Του και η οργή Του είναι εναντίον όλων όσοι Τον εγκαταλείπουν. Έτσι νηστεύσαμε και δεηθήκαμε τον Θεό μας γι' αυτό· και εισάκουσε τη δέησή μας.»

Ο προφήτης και αυτοί οι πατέρες δεν θεωρούσαν τον λαό της γης ως λατρευτές του αληθινού Θεού, και, μολονότι εκείνοι διακήρυσσαν φιλία και επιθυμούσαν να τους βοηθήσουν, δεν τολμούσαν να ενωθούν μαζί τους σε οτιδήποτε αφορούσε τη λατρεία Του. Όταν ανέβαιναν στην Ιερουσαλήμ για να οικοδομήσουν τον ναό του Θεού και να αποκαταστήσουν τη λατρεία Του, δεν ζητούσαν τη βοήθεια του βασιλέως για να τους συνδράμει καθ' οδόν, αλλά με νηστεία και προσευχή ζητούσαν από τον Κύριο βοήθεια. Πίστευαν ότι ο Θεός θα υπερασπιζόταν και θα ευοδούσε τους δούλους Του στις προσπάθειές τους να Τον υπηρετήσουν. Ο Δημιουργός των πάντων δεν έχει ανάγκη τη βοήθεια των εχθρών Του για να εδραιώσει τη λατρεία Του. Δεν ζητεί θυσία ασεβείας, ούτε δέχεται τις προσφορές εκείνων που έχουν άλλους θεούς ενώπιον του Κυρίου.

«Συχνά ακούμε την παρατήρηση: “Είστε υπερβολικά αποκλειστικοί.” Ως λαός θα κάναμε οποιαδήποτε θυσία για να σώσουμε ψυχές ή να τις οδηγήσουμε στην αλήθεια. Αλλά να ενωθούμε μαζί τους, να αγαπήσουμε τα πράγματα που εκείνοι αγαπούν και να έχουμε φιλία με τον κόσμο, δεν τολμούμε· διότι τότε θα βρισκόμασταν σε έχθρα προς τον Θεό.» Testimonies, τόμος 1, 281, 282.

Η αδελφή Ουάιτ δηλώνει, σε συνάφεια με το σχόλιό της για την ανταρσία της Κάδης: «Ο Δημιουργός των πάντων δεν έχει ανάγκη από τη βοήθεια των εχθρών Του για να εδραιώσει τη λατρεία Του. Δεν ζητεί τη θυσία της πονηρίας, ούτε δέχεται τις προσφορές εκείνων που έχουν άλλους θεούς ενώπιον του Κυρίου.» Το 1863, το κίνημα του Λαοδικειανού Μιλλεριστικού Αντιβεντισμού έγινε εκκλησία και συνήψε συμμαχία με την εξουσία που θα επέβαλλε την κυριακάτικη λατρεία στο έθνος και κατόπιν στον κόσμο.

Στο επόμενο άρθρο, θα συνεχίσουμε τις εξετάσεις μας των προφητικών γραμμών που συντελούν στο 1863, το οποίο αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο της προφητικής περιόδου από το 1844 έως το 1863.

Εκείνο το οποίο υπήρξε, αυτό είναι και εκείνο το οποίο θα υπάρξει· και εκείνο το οποίο έγινε, αυτό είναι και εκείνο το οποίο θα γίνει· και δεν υπάρχει ουδέν νέον υπό τον ήλιον. Υπάρχει άραγε τι περί του οποίου δύναται να λεχθεί, Ίδού, τούτο είναι νέον; Αυτό υπήρξεν ήδη από τους αρχαίους χρόνους, οι οποίοι ήσαν προ ημών. Γνωρίζω ότι οτιδήποτε πράττει ο Θεός, τούτο θα είναι εις τον αιώνα· τίποτε δεν δύναται να προστεθεί εις αυτό, ούτε να αφαιρεθεί τι από αυτό· και ο Θεός το πράττει, ώστε οι άνθρωποι να φοβούνται ενώπιόν του. Εκείνο το οποίο υπήρξε είναι τώρα· και εκείνο το οποίο μέλλει να υπάρξει υπήρξεν ήδη· και ο Θεός αναζητεί εκείνο το οποίο παρήλθε. Εκκλησιαστής 1:9, 10· 3:14, 15.